ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 85

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗν,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΜΑΝΙΑΚΗ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΠΕΡΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Ὁ ἐπίλογος τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελέως κ. Κ. Μανιάκη, ὃν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐδημοσιεύσαμεν καὶ περὶ τοῦ ὁποίου κρίσεις ἡμῶν τινὰς παραθέτομεν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ, ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐξέπληττε μόνον τὸν νομικὸν κόσμον καὶ δὲν θὰ προεκάλει μόνον τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ διὰ τὸ θάρρος, μὲ τὸ ὁποῖον ὑπευθύνως ἐχαράχθησαν καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν δημοσιότητα τόσαι ἀλήθειαι, ἀλλὰ θὰ ἐξένιζε καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου, περὶ τοῦ ὁποίου εἶνε μὲν ἀπολύτως βέβαιον ὅτι οὐδεμία ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως ἐξηνέχθη ἀνοίκειος φράσις, ὅπερ ὅμως καιριώτατα ἐθίγετο ἐν αὐτῇ τῇ ἀποστολῇ του.

Συνέπεια τῆς τοιαύτης ἐντυπώσεως, ἥτις μετὰ τὰ δημοσιευθέντα παρήχθη μεταξὺ αὐτῶν τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπῆρξε συνέλευσις τῆς ὁλομελείας, ἥτις ἔλαβε χώραν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν καὶ ἥτις ἐπὶ μακρὸν ἀπησχολήθη ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν ὁ Ἄρειος Πάγος, ὡς σῶμα, πρέπει νὰ ἐπιζητήσῃ διὰ τῆς ἁρμοδίας ὁδοῦ ἱκανοποίησιν δι' ὅσα περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐγράφησαν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Δικαιοσύνης» στεγασθέντα ὑπὸ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ κ. Ἀντεισαγγελέως. Κατὰ τὰς πληροφορίας ἡμῶν, ἃς ἔχομεν ἅπαντας τοὺς λόγους νὰ θεωρῶμεν ἀσφαλεῖς, πρὸ πάσης συζητήσεως, ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς κ. Δ. Τσιβανόπουλος, ἐξήνεγκε τὴν γνώμην, ὅτι διὰ τῶν γραφέντων ἠσκήθη ἔλεγχος γενικώτερος διὰ τοῦ ὁποίου οὔτε ἐσκοπεῖτο οὔτε ἐπῆλθε προσβολὴ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς σώματος, τούτου δ' ἕνεκα κατέληξε προτείνων ὅπως οὐδεμία ληφθῇ ἐνέργεια πρὸς ἀνόρθωσιν διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ προσβολῆς τινὸς διὰ τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν κρίσιν του, οὐδεμία ὑπῆρξε πρόθεσις καὶ ἥτις ἄλλως δὲν ἐπῆλθε.

Πρὸς τὴν γνώμην ταύτην τοῦ κ. Εἰσαγγελέως εὑρέθη σύμφωνον ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ σῶμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, λέγομεν δὲ σχεδόν, διότι κατὰ τὰς αὐτὰς ἀκριβεῖς ἡμῶν πληροφορίας, ἠκούσθη καὶ γνώμη δύο ἢ τριῶν ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου μελῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὅσα ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντεισαγγελέως ἐξετέθησαν, ἴσως νὰ μὴ ἀπέχουν κατ' οὐδὲν τῆς πραγματικότητος καὶ ὅτι ἀφοῦ ἐδόθη ἅπαξ τοιαύτης φύσεως ἀφορμή, σκοπιμώτερον θὰ ἦτο ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ συνεσκέπτετο οὐχὶ περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου δι' οὗ θὰ ἐπετύγχανε τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν παντὸς ὅστις, εἴτε ἐλέγχων εἴτε παραινῶν, ἐκθέτει δημοσίᾳ ἀληθείας, ἀλλὰ περὶ τοῦ λυσιτελεστέρου μέσου δι' οὗ τὸ δικαστήριον τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀσφαλὴς ὁδηγὸς τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας ἐπὶ τῶν ἀπείρων ζητημάτων ἅτινα κλυδωνίζουν τὰς ἐνώπιον αὐτῶν διαφοράς.

Εὐνόητον ὅτι ἡ σύσκεψις ἐπεραιώθη ληφθείσης τῆς ἀποφάσεως νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὡς ἔχουν.

ΤΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ

Ἐξ ὅλης τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων ἀρχῶν, ἥτις ἐπηκολούθησε τὴν νέαν ἐξέγερσιν τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων διὰ τὸ ζήτημα τῆς μεταφορᾶς τοῦ Πρωτοδικείου, κατεδείχθη τοῦτο τοὐλάχιστον, ὅτι κατ' ἀρχὴν τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ ἤδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κτιρίου καὶ τῆς μεταφορᾶς τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὸ Ἐθνικὸν τυπογραφεῖον δὲν δέχεται ἀμφισβήτησιν. Αἰσθανόμεθα δὲ τὴν ἀνάγκην νὰ τονίσωμεν τοῦτο, διότι κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος συνέλευσιν τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων πλεῖστοι ὅσοι ἐρρίφθησαν ὑπαινιγμοί, ὅτι ἡ παρατηρουμένη ἐν ταῖς ἐργασίαις τῆς μετασκευῆς τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου βραδύτης, εἶνε ἀποτέλεσμα οὐχὶ ὑπηρεσιακῶν ἢ ἄλλων προσκομμάτων, ἀλλ' ὑστεροβουλίας τίς οἶδε τίνος.

Τὰς κωμικὰς λεπτομερείας τοῦ ζητήματος τούτου, τὰς ἐκδηλωθείσας κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα εἰς ἀφκντάστου φαιδρότητος ἐπεμβάσεις καὶ αὐτῆς τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς! δὲν νομίζομεν ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ ἡμεῖς νὰ ἀναγράψωμεν, ἐφ' ὅσον εἶνε πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ἔκτοτε τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο καὶ εἶνε ὁριστικῶς λελυμένον, ἀφοῦ, πλὴν τῶν ἄλλων, τὸ Δημόσιον ἔκτοτε ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν ὅτι θεωρεῖ λελυμένην τὴν σύμβασιν τῆς μισθώσεως ἐκείνης. Τὰ λεχθέντα ἑπομένως, ὅτι καὶ μετὰ τὴν μετασκευὴν τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου θὰ παραμείνωσιν ἐν τῷ παλαιῷ Καταστήματι τὰ ἀνακριτικὰ ἢ ἄλλα γραφεῖα, στεροῦνται πάσης ὑποστάσεως.

Τὸ Κακουργιοδικεῖον.

Ἐπίσης εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀνακοινώσωμεν, ὅτι ὄχι μόνον σκέψις ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ ἀπόφασις ἐλήφθη, ὅπως μετὰ τοῦ Πρωτοδικείου γίνῃ ἡ μεταφορὰ εἰς τὸ αὐτὸ κτίριον τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου καὶ τοῦ Κακουγιοδικείου, πρὸς τοῦτο δὲ ἐγένοντο ἤδη καὶ αἱ δέουσαι μελέται, καταρτισθέντος καὶ τοῦ πρὸς τοῦτο προσθέτου σχεδίου. Τὴν σημασίαν τῆς νέας ταύτης ἀποφάσεως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐξάρῃ τις, διότι, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν εὐκολίαν, ἥτις ἐπέρχεται εἰς τοὺς δικηγόρους διὰ τῆς συγκεντρώσεως καὶ τοῦ δικαστικοῦ τούτου καταστήματος, τοῦ ἀπὸ ἀμνημονεύτων εἰς τὰ πέρατα τῶν Ἀθηνῶν ἐγκαθιδρυμένου, αἴρεται ἐπὶ τέλους καὶ μία ἀσχημία ἑνὸς τεμένους τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ὅπερ διηγωνίζετο μὲ τὰς φυλακὰς αὐτοῦ τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος κατὰ τὴν εὐπρέπειαν.

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΝ ΤΗ, ΝΟΜΙΚΗ,

Τῇ ἀξιοτίμῳ διευθύνσει τῆς «Δικαιοσύνης»

Τὸ συζητεῖν περὶ βελτιώσεως τῆς κατευθύνσεως τῆς νεωτέρας νομικῆς ἐπιστήμης, ταὐτὸν πρὸς τὸ ἐπιδιώκειν κατά τινα τρόπον τὴν διοργάνωσιν κρειττόνων βάσεων τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Καὶ οὐδεὶς βεβαίως ἤθελε θεωρήσῃ ἀνιαράν, σύντομον περίσκοπησιν τῆς πορείας καὶ ἐξελίξεως τοῦ ἐν γένει δικαίου, ὡς αὐταὶ δεῖ νὰ συντελῶνται ἐν τῷ φυτωρίῳ τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, ἐν τῷ φυτωρίῳ ὅπερ ἀναπτύσσεται διὰ τῆς προοδευτικῆς διαμορφώσεως τῆς Νομικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς.

Τὸ σημερινὸν δίκαιον, ἀναμφιρήστως ἀκολουθεῖ οὐ μόνον τῇ δικανικῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ πολιτειακῇ καὶ ἰδίᾳ κοινωνιολογικῇ ἐξελίξει. Τὸ δίκαιον τῆς σήμερον διαφέρει λίαν τοῦ αὐριανοῦ, ἐφ' ὅσον δ' αἱ ἀξιώσεις τῆς πολιτειακῆς κοινωνίας εἰς ὑπερτέρας ἐξυψοῦνται σφαίρας, τὸ δίκαιον ἀκολουθεῖ καὶ δεῖ νὰ τὸ πράττῃ, ἑπόμενον πάσῃ κοινωνιολογικῇ ἐξάρσει.

Ἄλλοτε, ἐξεθέμην τὴν νέαν βάσιν τῆς κοινωνιολογικῆς προόδου τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Σήμερον ποθῶ νὰ ἐπιδείξω τὸν συνδυασμὸν τοῦ καθόλου δικαίου πρὸς τὴν διαβάθμισιν τῆς κοινωνιολογικῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως.

Ἐκλέγω τὸν ἀληθῆ συντελεστὴν τῆς προόδου ταύτης, ἐκ τῶν παρουσιαζομένων πηγῶν τῆς νομοθετικῆς καὶ δημοσιονομικῆς προεργασίας. Καὶ εἶνε αὕτη ἡ συντελουμένη ἐν τῇ δημιουργίᾳ κοινωνικῶν μονάδων ὑπερτέρων τῶν πρότερον, κατὰ τύπους καὶ οὐσίαν ὑφισταμένων. Μονάδων, ἢ ὀργανισμῶν δυναμένων νὰ διαμορφώσωσι τὸν καθόλου κοινωνικὸν ὀργανισμόν, τὸ καθολικὸν δίκαιον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νεωτέρου πνεύματος.

Τὸ νεώτερον πνεῦμα δεῖ νὰ παρακολουθῆται ὑπὸ τοῦ δικαίου· ἡ δὲ μορφωτικὴ Σχολή, ἡ τῶν Νομικῶν, πρέπει νὰ συνδυάζῃ τὴν ἀληθῆ ταύτην πρόοδον πρὸς τὴν τεχνικήν: ἰδοὺ ἡ βάσις μου!

Ἐκπληροῖ ὄντως ἡ παροῦσα διοργάνωσις τῆς Νομικῆς Σχολῆς τὸν προορισμόν της;

Θεωρῶ τὴν ἔρευναν τοῦ θέματος κατάλληλον, καθ' ἣν στιγμὴν νομοσχέδια διοργανωτικὰ καὶ κοινοβουλευτικαὶ ἐπικλήσεις καλοῦσι τοὺς ἁρμοδίους εἰς μεταρρύθμισιν τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, εἰς βελτίωσιν τῆς βάσεως αὐτῆς κατὰ τὸ νεώτερον πνεῦμα τὸ συντελοῦν εἰς προαγωγὴν καὶ ἀνάπυξιν τῶν ἐπιστημῶν αἵτινες σπουδάζουσι τὴν «*Κοινωνίαν*» καὶ τὸ «*Κράτος*» ὡς μονάδα ἀπονέμουσαν δίκαιον ἢ ἀδικοῦσαν!

Αἱ πηγαὶ τοῦ ἁπλοϊκοῦ δικαίου ἐγκείμεναι ἐν τῇ ξηρᾷ καὶ ἀνουσίῳ ἑρμηνείᾳ ἀρχεγόνων διατάξεων, παρίστανται ἡμῖν *τεταριχευμέναι*. Ἀλλ' ἡ σημερινὴ πρόοδος, ἀνωτέρα τῆς ἀρχαίας δικανικῆς παραγωγῆς, ἀξιοῖ καλλιέργειαν νεωτέρων κοιτῶν καὶ ἀναλόγων πρὸς τὸ σημερινὸν πνεῦμα. Ἐν δὲν ὑπάρξῃ τούτων συνδυασμός, ἐπικρατεῖ ἀντίθεσις οἰκτρά, ὅθεν τὰ ἐλεεινὰ καὶ ἀξιοθρήνητα ἀποτελέσματα τῆς παρακμῆς τῆς *κοινωνικῆς* δικαιοσύνης, τῆς παρακμῆς τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας!

Τὸ δίκαιον δὲν εἶνε ἡ *ἀποτελμάτωσις* ἀνουσίων διατάξεων: ἡ ἀποτελμάτωσις ἐπάγεται σῆψιν.

Τὸ δίκαιον εἶνε πολύπρισμα φωτοβόλον: ἔνθεν μὲν ἀναλῦον καὶ διαλῦον πάσας τὰς καὶ νεωτέρας φωτεινὰς ἀποχρώσεις, ἔνθεν δὲ καθαῖρον τὴν διάπλασιν ἀκηλιδώτων λαμπηδόνων, αἵτινες ἀναγεννῶσι καὶ μεταρσιοῦσι τὴν ἁπλοϊκότητα τῶν ὑφισταμένων μορφῶν.

Τὸ δίκαιον εἶνε ἀναδημιουργία κατὰ συνθήκην τοῦ *μὴ ὄντος ἐκ τοῦ ὄντος!* Καὶ τοιοῦτον παρουσιάζεται ἐν τῇ νέᾳ θέσει καὶ ἀναπτύξει τῶν σπουδῶν αἵτινες διερευνῶσι τὴν ἀναδίφησιν τῆς καταστάσεως τοῦ «*Κράτους καὶ τῆς Πολιτείας*» ὑπὸ δημοσιολογικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἔποψιν.

Δὲν εἶνε τοιοῦτον δίκαιον sui generis· ἀλλ' ἡ τάξις τῶν γεγονότων αἵτινες τὸ ἀπασχολοῦσι ἐφεξῆς, ἀποτελεῖ πρωτότυπον ἀναδημιούργησιν.

Τοιαύτην δὲ τάξιν γεγονότων, ἀποτελεῖ πρώτιστα τὸ καλούμενον, ἄγνωστον δὲ τοῖς πολλοῖς «*Οἰκονομολογικὸν δίκαιον!*

Καὶ καθ' ἣν στιγμήν, αἱ μὲν κοινοβουλευτικαὶ ἐπιτροπεῖαι ἀσχολοῦνται περὶ τὴν ἐπὶ τοιούτου ἄξονος μεταστροφὴν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τῶν Νομικῶν Σχολή, καλεῖται νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ ὑπουργικῶν ἐρωτημάτων περὶ πληρώσεως διαφόρων ἑδρῶν, ἐπίκλησις εἰς προσοχὴν περὶ διαμορφώσεως τοιούτου δικαίου, πρέπει νὰ ἐκπεμφθῇ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Δικαιοσύνης» καὶ μάλιστα καθ' ἣν ἐποχὴν σφοδρὸς ἄνεμος ἀποκεντρώσεως τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως, προήγαγεν ἔμβρυον νέου ἀλλ' «*ἀρχαίου ἑλληνικοῦ δικαίου*», καὶ καλλιεργεῖ τὸν σπόρον γενέσεως ἑτέρων παραρτημάτων τῶν κειμένων τοῦ δικαίου κλάδων!!

Ποῖον ὅμως τὸ *οἰκονομολογικὸν δίκαιον;* ὑπάρχει ἕδρα ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ; διδάσκεται δὲ τοῦτο;

Ὑπάρχει, ἀληθῶς, τὸ μάθημα τῆς *εὐρείας οἰκονομικῆς ἐπιστήμης*, εἰς τὴν *προσωρινὴν κατοχὴν* καθηγητοῦ δι' ἄλλων δύο βεβαρυμένου, καὶ συνεπῶς μὴ δυναμένου ἐξ εἰδικῆς ἐπασχολήσεως νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς προόδους τοῦ νεωτέρου «*οἰκονομολογικοῦ δικαίου*». Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ καθηγητὴς ἐπήρκει εἰς τόσα βάρη, πάλιν ἡ ἔκτασις ἐπιστήμης ὁλοκλήρου ἦν ἀπανταχοῦ τῆς Γερμανίας διδάσκουσι τρεῖς ἢ τέσσαρες ἢ καὶ πλείονες ἀλλαχοῦ καθηγηταί, ἐπικαλεῖται ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν συμπλήρωσιν.

— Καὶ συνάδει πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ σκοποῦ μου, ἐπίτομος ἐπισκόπησις τῶν περὶ οὗ πρόκειται δικαίου, ἵνα καταστῇ γνωστὴ ἡ σπουδαία ἔλλειψις περὶ τὴν διοργάνωσιν τῆς Νομικῆς.

Ἡ *κατάστασις τοῦ ἀτόμου*, προσφέρει τὴν πρώτην ὕλην πρὸς σπουδήν, ἐρευνωμένης ταύτης κατὰ τὴν κοινωνικὴν οἰκονομίαν ἐν σχέσει πρὸς τὸ κοινὸν δίκαιον· δουλεία, δουλοπαροικία, ἐλευθερία, ἀτομισμός, κοινωνισμός, κοιτοκρατία, συνεργατικότης, ἐξεταστέαι ὑπὸ οἰκονομολογικὴν ἐν σχέσει πρὸς τὴν νομοθετικὴν ἄποψιν· Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη, ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον τοῦ οἰκονομολογικοῦ δικαίου ὑποβαλλομένη, παρουσιάζει τὸ μικρόβιον τῆς *ἰσότητος*· καὶ ἀπὸ τοιαύτης θέσεως δημιουργοῦνται νέαι μορφαὶ τῆς οἰκονομικῆς δικαιοσύνης σπουδαζομένης πρὸς τὴν ἀτομικὴν κατάστασιν, τῆς διαπλάσεως τοῦ περιουσιακοῦ καὶ προσωπικοῦ δικαίου τοῦ ἀτόμου καθ' ἑαυτὸ καὶ ἐν τῷ συνδυασμῷ τῶν φύλων.

Τὸ περιουσιακόν, ὅθεν, καὶ τὸ προσωπικὸν δίκαιον τοῦ γάμου παρ' ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνά-

λογον κοινωνικὴν καὶ βιομηχανικὴν ὀργάνωσιν τῶν συντελουσῶν τὴν σχέσιν τοῦ γάμου μονάδων, ἡ πάλη τοῦ ἀτομικοῦ πρὸς τὸ κοινοτικὸν δίκαιον, ἡ διαμόρφωσις τοῦ περιηγητικοῦ δικαίου (ἐλευθερία ἐκλογῆς τόπου κατοικίας, ἐπαγγέλματος κλπ. μετανάστευσις, ἀποίκησις κλ.), ἐν σχέσει πρὸς τὰς κειμένας νομοθεσίας, παρέχουσι νέαν εὐρυτέραν ὕλην.

Ἀλλ' ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ διερεύνησις τοῦ κυρίως οἰκονομολογικοῦ δικαίου, διὰ τῆς σπουδῆς τῆς ἐπιδράσεως τῆς τεχνικῆς τε καὶ οἰκονομικῆς ἐπὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου. Δεῖτε ὅμως ἡ ἀναδίφησις αὕτη προπαρασκευαστικῆς προεργασίας ἐπὶ τῶν διαφόρων *μεθόδων κτήσεως* ἀπὸ οἰκονομικῆς ὄψεως ἐν σχέσει πρὸς τὰ κείμενα ἢ θετέα δίκαια. Οὕτω πως ἐξεταστέαι αἱ θεωρίαι φυσικῆς κτήσεως ἢ καταλήψεως, καὶ ἐξ ἀπεργασίας ἢ κατασκευῆς, αἱ δουλεῖαι καὶ τὰ ἐμπράγματα δίκαια, τὰ συναλλακτικὰ καὶ κληρονομικὰ κλπ. κλπ. καὶ ταῦτα ἐπὶ τῇ σπουδῇ τῆς διαπλάσεως τῶν διαφόρων κτήσεων καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν ἐπὶ τῆς διαφόρου οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως. Ἐπὶ ἀναλόγου δὲ βάσεως ἐρείδεται καὶ ἡ δημιούργησις καὶ προστασία τῶν κεφαλαίων, καὶ τούτων κτήσεων ἑτέρας μορφῆς.

Ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκονομικοφυσικῆς, οἰκονομολογικῆς καὶ νομοθετικῆς διαμορφώσεως τῶν κτήσεων, προάγονται νέοι τύποι ἀναδημιουργίας τοιούτων ἔκ τε τῆς μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν μονάδων διανομῆς, καὶ ἐκ τῆς γενέσεως καρπῶν κτήσεως καὶ καρπῶν κεφαλαίων, οἵτινες καθίστανται ἐν τῶν σπουδαιοτέρων προβλημάτων τοῦ οἰκονομολογικοῦ δικαίου.

Προάγονται τοιουτοτρόπως πολύπλοκα οἰκονομικὰ καὶ νομοθετικὰ προβλήματα, τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐκ τοῦ κεφαλαίου, ἐκ τῆς φύσεως *(γῆ, ὕδωρ, ἀὴρ)* πολυποικίλων καρπῶν καὶ τῆς οἰκονομικῆς ὀργανώσεως αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν νομοθετικήν. Οὕτωσὶ δὲ προάγεται τὸ ἐμπορικὸν ἢ συναλλακτικὸν δίκαιον, τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας, τὸ δίκαιον τῆς δασονομίας, τὸ δίκαιον τῆς θήρας καὶ ἁλιείας, τὸ δίκαιον τῆς ἰχθυοτροφίας, τὸ δίκαιον τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων, ἅτινα σπουδάζονται ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἐν σχέσει πρὸς ἀνάλογον νομοθετικήν.

Ἐν γένει δὲ πᾶς κλάδος τοῦ σημερινοῦ δικαίου, δεῖ νὰ σπουδάζηται ἀπὸ οἰκονομολογικῆς ἀπόψεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν κειμένην ἢ θετέαν νομοθεσίαν.

Πλὴν ὅμως τῶν τοιούτων προβλημάτων, καὶ ἀπείρων ἄλλων ἐπασχολούντων τὰς καλουμένας ἠθικοπολιτικὰς ἐπιστήμας, ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα ἀφορῶντα πρὸς τὴν βάσιν πάσης νομοθεσίας καὶ πάσης προόδου, λέγω τὰ τῆς διανομῆς τῶν πληθυσμῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μετὰ σχετικῆς νομοθεσίας.

Καὶ ὡς κατακλεὶς ἐπέρχεται ἡ περὶ Κράτους θεωρία,μετὰ τῶν λειτουργῶν αὐτοῦ, ἡ μετατρέπουσα καὶ ἀλλοιοῦσα πολλάκις τὰς βάσεις τοῦ οἰκονομολογικοῦ δικαίου.

Τὰ πλεῖστα δὲ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων, ἀποτελοῦσιν ἐν ἀλλοδαποῖς πανεπιστημίοις ἰδίους κλάδους καὶ ἰδίας ἕδρας, ὡς λ. χ. τῆς δασικῆς οἰκονομίας καὶ νομοθεσίας, μάθημα ἀναφαίρετον τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, ἐπίσης τὸ τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας καὶ νομοθεσίας, τὸ τῆς οἰκονομικῆς γεωγραφίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ δημόσιον δίκαιον καὶ τὴν στατιστικὴν καὶ δημοσίαν οἰκονομίαν.

Ἐὰν ἡ βάσις τῆς σημερινῆς πολιτειακῆς κοινωνίας ἔγκειται ἐν τῇ διαμορφώσει οὐ μόνον δικανικῶν, ἀλλὰ καὶ πολιτικῶν καὶ δημοσιολόγων, ἐὰν ἡ Νομικὴ Σχολὴ δὲν σκοπεῖ τὴν ἐτησίαν παραγωγὴν ἀνθρώπων καταληγόντων εἰς τὰς στρεψοδικίας τῶν εἰρηνοδικείων, βεβαίως οὐδόλως ἐκπληροῖ τὸν γνήσιον προορισμὸν αὐτῆς, ἐν τῇ παντελεῖ παραμελήσει τῶν ἑδρῶν τοῦ οἰκονομολογικοῦ δικαίου καὶ τῆς οἰκονομικῆς δημοσιονομικῆς νομοθεσίας, ἵνα συστήσῃ τὴν σπουδὴν κλάδων,ὧν ἡ μὲν ἀξία εἶνε ἀρχαιολογικὴ καὶ μόνον, τὸ δὲ πνεῦμα οὐδόλως συνάδει πρὸς τὴν σημερινὴν τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης πρόοδον.

Κ. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΣ
Ὑφηγητὴς-δικηγόρος

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 23 Φεβρουαρίου.

Ἡ ἐφημερὶς ἡμῶν οὐδένα θὰ εἶχε προορισμὸν ἂν ἀντιπαρήρχετο ἐν σιγῇ καὶ ἄνευ σχολίου τινὸς σημεῖά τινα τῶν παρατηρήσεων τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀντεισαγγελέως κ. Κ. Μανιάκη, ἃς ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὑπὸ τύπον γραπτοῦ ἐπιλόγου, ἀποτελέσαντος τὸ δεύτερον τρόπον τινὰ μέρος τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἀγορεύσεως τοῦ γηραιοῦ τούτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἐπὶ πολιτικῆς διαφορᾶς. Τὰ σημεῖα δὲ ταῦτα, ἅτινα κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν ὑπέχομεν ἀπὸ προορισμοῦ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τονίσωμεν, δὲν εἶνε ἐκεῖνα καθ' ἃ ὁ παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ ἡμῶν δικαστηρίῳ ἀντιπρόσωπος τῆς Πολιτείας μετ' ἄλλους καταφανοῦς καταλήγει εἰς τὸ πόρισμα, ὅτι ἀνάγκη τοῦ νομοθετικοῦ ἔργου ὅπερ ὑποδεικνύει καὶ ὅπερ, κατὰ τὴν κρίσιν του «συντελεῖ πρὸς παγίωσιν σταθερᾶς πεποιθήσεως, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι ***ἀπονέμεται ἐξ ἴσου πρὸς πάντας τοὺς πολίτας,*** μὴ ὑπαρχούσης ἀνάγκης πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεμελιώδους ταύτης ἀρχῆς, ***τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ δικαίου ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ δικηγόρου ἀνήκοντος εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας*** *(!!)*. Νομίζομεν δὲ ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τῶν παρατηρήσεων τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ κ. Ἀντεισαγγελέως δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων ἅτινα πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν ὑπὸ τὴν κριτικὴν ἡμῶν, διότι ἐκεῖνος, ὁ μετὰ τόσου θάρρους τοιαῦτα, πρὸς τὸ πολὺ κοινὸν ἀποτεινόμενος, γράφει, ἔχει ἀμεσωτέραν τὴν ἀντίληψιν καὶ ἐν στενωτέρᾳ πρὸς τὰ γεγονότα εὑρίσκεται ἐπικοινωνίᾳ, ἐνῷ ἀντιθέτως ἡμεῖς, οἱ κοινοὶ θνητοί, καλούμενοι τυχὸν νὰ δώσωμεν λόγον τῶν σχολίων ἡμῶν, οὐχὶ ἀπίθανον νὰ καταληφθῶμεν ἀπαράσκευοι ἐν τῇ ὑποστηρίξει καὶ ἀποδείξει τῶν ὅσων θὰ ἐλέγομεν. Ἀνεξαρτήτως ὅμως καὶ πρὸς τοῦτο, ἡ περικοπὴ αὕτη τοῦ ὑπευθύνως γράφοντος, καὶ, ἂν οὐχὶ προκαλοῦντος, πάντως ὅμως λαλοῦντος μὲ τὴν γλῶσσαν ἐκείνην ἥτις μαρτυρεῖ τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων, ἐνδιαφέρει πρὸ παντὸς ἐκείνους περὶ τῶν ὁποίων, μετὰ θάρρους ὅπερ θὰ ἐζήλευε καὶ σφριγῶν ἀνὴρ λέγει ἐν τέλει: «Ἀλλὰ τοιαύτην ὑψηλὴν περιωπὴν δὲν δύναται νὰ τηρήσῃ τὸ ἀκυρωτικὸν τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν σειρὰ ἀποφάσεων ἀποδεικνύει καταπληκτικὴν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν νομολογίαν αὐτοῦ, ***τὰ αὐτὰ δὲ μέλη τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος μεταβάλλωσι γνώμας,*** καθιερῶσι δὲ διὰ νεωτέρων ἀποφάσεων ἀρχὰς ὅλως ἀντιθέτους πρὸς ἐκείνας, ἃς διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων διετύπωσαν. Διότι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οἱ δικασταί, οἱ ἐντεταλμένοι νὰ ἀποφαίνωνται τοὺς χρησμοὺς τῆς Θέμιδος, δὲν εἶνε ἄρτιοι νομομαθεῖς οὐδὲ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψίστων τοῦ δικαστικοῦ ἄρχοντος καθηκόντων, παρέχοντες οὕτω ἀφορμὴν εἰς τὸ κοινὸν νὰ σκεφθῇ, ἂν πρέπει νὰ ληφθῶσιν ἔκτακτα μέτρα πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς δικαιοσύνης ***καὶ ἂν ἡ τήρησις τοῦ περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου θεσμοῦ εἶνε λυσιτελὴς ἢ ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα τῆς χώρας»*** *(!!)*·

Ταῦτα ἑπομένως τὰ τελευταῖα, δι' ὧν εὐρύτερον τίθεται τὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ σκοπιᾶς ὑψηλοτέρας κατοπτεύεται διὰ τοῦ φακοῦ τῆς εἰλικρινείας τὸ ἔργον τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου, ταῦτα ἐνδιαφέρουσιν ἀμέσως πάντα, συνεπῶς δὲ καὶ ἡμᾶς, οἵτινες ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τὰ καταστήσωμεν ἀντικείμενον σχολίων.

Κοινὸν μυστικὸν θὰ ἀπεκαλύπτομεν, ἐὰν ἐλέγομεν ὅτι ἀπὸ ἐτῶν οὐχὶ ὀλίγων ἡ ψῆφος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ ζητημάτων διαφόρων κυμαίνεται κατὰ τρόπον ὅστις πᾶν ἄλλο ἢ παρέχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ δίκαιον ἐπὶ τῶν αὐτῶν περιστάσεων εἶνε ἓν καὶ ἀδιαίρετον, ὅπως κοινοτοπήματα θὰ παρετάσσομεν ἐὰν ὑπεδεικνύομεν ὅτι τὸ πολύμορφον τοῦτο τῶν ἀποφθεγμάτων τοῦ ἀνωτάτου ἡμῶν δικαστηρίου δὲν ἐμπνέει μόνον τὴν δυσπιστίαν εἰς τοὺς κατ' ἀνάγκην προσφεύγοντας εἰς αὐτὸ ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ ὀλεθριώτατα ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων τῆς οὐσίας, ἅτινα καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μιᾶς γνώμης τοῦ Ἀρείου Πάγου δυνάμενα διὰ τῶν ἀποφάσεών του νὰ εἴπωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο ἐπὶ τῇ βάσει ἑτέρας γνώμης τοῦ αὐτοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ δεχθῶσι, ἀφίενται οὕτως, ἄνευ χαλινοῦ, ἐλεύθερα νὰ κρίνωσι τὰς διαφορὰς τῶν ἰδιωτῶν, οὐχὶ πλέον ὡς δικαστήρια ἐφαρμόζοντα νόμους, ἀλλ' ὡς κριτήρια λύοντα τὰς διαφορὰς κατὰ κρίσιν ἐντελῶς οἰκείαν. Παύουν ὅμως αἱ παρατηρήσεις ἡμῶν αὗται νὰ παρίστανται ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν κοινοτοπημάτων, ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι τὸ δίκαιον ὅπερ κατὰ τὸ πλεῖστον διέπει τὰς σχέσεις ἡμῶν εἶνε τὸ Ρωμαϊκόν, ἤτοι ἐκεῖνο ὅπερ οἱ περισσότεροι τῶν δικαστῶν μας δὲν εἶνε εἰς θέσιν οὐδὲ νὰ ἀναγνώσουν ἐν πρωτοτύπῳ. Ὑπὸ τοιαύτας ἄρα συνθήκας νομοθεσίας, ἥτις ἐπεκάθησεν ἐπὶ τῆς ράχεώς μας ἐπὶ ὀγδοήκοντα περίπου ἔτη, καλεῖται τὸ Ἀκυρωτικόν μας νὰ περιμαζεύσῃ κατὰ κυριολεξίαν μίαν νομοθεσίαν, ἥτις, παρ' ὅλον τὸ ἱστορικόν της μεγαλεῖον, ἔπαυσεν ἀπὸ πολλοῦ ἐν ταῖς λεπτομερείαις της νὰ εἶνε ἱκανὴ ὅπως ρυθμίζῃ τὰς περισσοτέρας τῶν σχέσεων τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἔργον ὅμως περισυλλογῆς τοιοῦτο ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀντεισαγγελεύς, δὲν βλέπομεν.

Ο ΑΣΤΥΚΟΣ ΜΑΣ ΚΩΔΗΞ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἤρξαντο τακτικῶς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ, αἱ συνεδριάσεις τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐπεξεργασίαν τοῦ Ἀστυκοῦ Κώδικος. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, πλὴν τοῦ κ. ὑπουργοῦ, προεδρεύοντος, ἀποτελεῖται, ὡς γνωστὸν ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἰωάν. Εὐκλείδου, Ἰωάν. Εὐταξίου, Κωνστ. Πολυγένους, Γεωργ. Στρέϊτ καὶ Ε. Μπασιᾶ ὡς μελῶν καὶ τῶν κ. κ. Ἰωάν. Σημαντήρα καὶ Πέτρου Θηβαίου, ὡς γραμματέων, ἂν δὲ αἱ πληροφορίαι ἡμῶν εἶνε ἀκριβεῖς, εἰς τὰ μέλη ταύτης προστίθεται καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δ. Θεοφανόπουλος.

Διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐργασιῶν της ἡ ἐπιτροπὴ συνεπλήρωσε τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σχεδίου, ἤτοι τὸ «Γενικὸν μέρος», εἰσηγουμένου τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανε-

---

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ „ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

ΔΑΪΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ

Ὁ ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων, ἐκ τῶν ὀλίγων δὲ μελετητῶν τῆς λαϊκῆς ψυχῆς κ. Χ. Χρηστοβασίλης, μὲ τὸ ἰδιάζον εἰς αὐτὸν γλωσσικὸν ὕφος, ὅπερ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι προσήκει εἰς δημοσιεύματα τοιαύτης ἐμπνεύσεως, ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ ἀποκρυσταλλώσῃ τὴν γνωστὴν περὶ τοῦ δικηγόρου, τοῦ κρύφα εἰσδύσαντος εἰς τὸν Παράδεισον λαϊκὴν παράδοσιν, ν' ἀποστείλῃ δὲ ταύτην πρὸς τὴν «Δικαιοσύνην» ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ, οὗτινος ἡ μνήμη,καθὰ ὁ γράφων μᾶς πληροφορεῖ, μόνον ἀνὰ τετραετίαν τιμᾶται ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας.

⁂

Ὁ Ἅγιος Κασσιανός, ὡς ἅγιος, ποῦ εἶταν, κάθονταν στὸν Παράδεισο μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἁγίους, καὶ καθεμέρα λάβαινε τὴν διαταμμένη του διακονιά, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χρυσαφένια μαγειρειὰ τοῦ παλατιοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἶχε κι' αὐτός, σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς Παραδεισῖτας τὸ κελλί του καὶ τὸν ἄγγελο, ποῦ τὸν ὑπηρετοῦσε, καὶ πόρευε *ζωὴ χαρισάμενη.*

Δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειὰ νὰ κάνῃ, παρὰ νὰ πηγαίνῃ κάθε πρωὶ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἁγίους μπροστὰ στὸν χρυσαφένιο Θρόνο τοῦ Θεοῦ νὰ προσκυνάῃ κι' ὕστερα ὅλην τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα περίπατο μέσα στοὺς χιλιομύριους κήπους τοῦ Παραδείσου. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὅποτε ἤθελε ἔψαλλε, ὅποτε ἤθελε ἔτρωγε κ' ἔπινε, κι' ὅποτε ἤθελε κοιμῶνταν. Παράδεισος μαθές.

Μιὰ μέρα ἀπὸ τὲς πολλὲς πῆγε καὶ κάθησε σιμὰ στὴ θύρα τοῦ Παραδείσου καὶ τραβοῦσε τὸ κομπολόγι του. Τὸν εἶδε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὁ κλειδοκράτορας τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ εἶπε:

— Κόπιασε, Ἅγιέ μου, στὸ Γραφεῖο μου, νὰ ποῦμε τίποτε, καὶ νὰ σὲ κεράσω κανέναν καφέ....

Στὸ προσκάλεσμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς—φκίνεται θὰ τοῦ τραβοῦσε ἡ καρδιὰ τὸν καφὲ ἐκείνη τὴ στιγμὴ—ἀμέσως σηκώθηκε καὶ μπῆκε στὸ Γραφεῖο τοῦ θυρωροῦ.

— Προσκυνῶ σας! Εἶπε ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς στὸν Ἀπόστολο Πέτρο, κι' ἔκλινε τὸ σῶμά του πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Προσκύνα τὸν Θεό! Τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

— Καὶ πῶς τὰ περνᾷς ἐδῶ στὴ θύρα μὲ τὰ κλειδιά;

— Κόπος, ἅγιέ μου, κόπος!..

Κι' ἐνῷ ἑτοιμάζονταν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα του «τσιάκ-τσιάκ» ἡ θύρα. Παίρνει τὰ κλειδιὰ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ν' ἀνοίξῃ...

— Ποιὸς εἶνε; Φωνάζει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

— Εἶμαι μιὰ καραβιὰ κηρὶ (ἀπολογιέται ἀπ' ἔξω μιὰ φωνὴ) καὶ στέλλομαι ἀπὸ τὸν Κόσμο στὸν Παράδεισο...

— Σὲ ποιὸν στέλλεσαι; Ἐρωτάει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

— Στὸν Ἁη-Νικόλα. Ἀπολογιέται ἀπ' ἔξω ἡ φωνή.

Βάνει τότε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὴν κλεῖδα στὴν κλειδωνότρυπα καὶ τὴν στρέφει τρεῖς φορές. «Γουουουουουὺ» ἔστρεψε ἡ θύρα, ἀνοίγοντας, καὶ μπαίνει μέσα ἡ καραβιὰ μὲ τὸ κηρί. Ἕνας ἄγγελος τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀκολούθησε τὸ Κηρὶ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ κελλὶ τοῦ Ἁη Νικόλα.

Ἔκλεισε τὴν θύρα καὶ γύρισε στὸ Γραφεῖό του, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα μὲ τὸν Ἁη-Κασσιανό.

— Πῶς σὲ λὲν τὴν ἁγιωσύνη σου; Ρώτησε τὸν Ἁη-Κασσιανὸ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

— Κασσιανὸς δοῦλος σας.

— Δοῦλος τοῦ Θεοῦ! Τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος κι' ὡς νὰρχίσῃ καὶ νὰ εἰπῇ μιὰ κουβέντα «τσιάκ-τσιάκ» πάλι ἡ θύρα.

Παίρνει πάλι τὰ κλειδιὰ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ἔξω νὰνοίξῃ.

— Ποιὸς εἶνε; φωνάζει πάλι.

— Εἶμαι ἕνα καμηλοφόρτι θυμίαμα καὶ στέλλομαι ἀπὸ τὸν κόσμο στὸν Παράδεισο. Ἀπολογιέται μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω.

— Σὲ ποιὸν στέλλεσαι;

— Στὸν Ἁη-Νικόλα.

Βάνει ὁ Ἀπόστολος πάλι τὴν κλεῖδα στὴν κλειδωνότρυπα καὶ τὴν στρέφει

πιστημίου κ. Ἰωάν. Εὐταξίου, ὅπερ καὶ ἐξετυπώθη ἤδη.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρξατο ἡ ἐπεξεργασία τοῦ ἐμπραγμάτου δικαίου ὅπερ ἀνετέθη εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις δικηγόρον κ. Ἰω. Εὐκλείδην. Κατὰ πόσον ἡ ἐπιτροπὴ θὰ ἐμμείνῃ ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὸ κρατοῦν παρ' ἡμῖν σύστημα τῶν μεταγραφῶν καὶ ὑποθηκῶν, ἢ θὰ ἀσπασθῇ τὸ σύστημα τῶν κτηματικῶν βιβλίων, δὲν ἀπεφασίσθη εἰσέτι.

Ἐκ τῆς ὅλης μέχρι τοῦδε ἐργασίας τῆς ἐπιτροπῆς καταφαίνεται ὅτι παρακολουθεῖ σχεδὸν κατὰ βῆμα τὸν Γερμανικὸν Ἀστικὸν Κώδηκα μέ τινας παραλλαγὰς ἐπιβαλλομένας ἐν ταῖς λεπτομερείαις ἐν τοῖς θεσμοῖς ἰδίως τοῦ Γερμανικοῦ νομοθετήματος οἵτινες ἢ εἶνε ἄγνωστοι τελείως παρ' ἡμῖν ἢ δὲν εἶνε εὐχερὲς νὰ προσαρμοσθῶσι. Παραλλαγαὶ τοιαῦται θὰ παρουσιασθῶσι κατ' ἀνάγκην πλείονες ἐν τῷ Κληρονομικῷ, ἰδιαίτατα ὅμως ἐν τῷ Οἰκογενειακῷ δικαίῳ.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Τὸ δίκαιον τῶν ἰσχυρῶν

Κατὰ τίνα τρόπον θὰ ὑποδεχθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ τὴν γνωστὴν πρότασιν τῶν δύο μελῶν αὐτῆς ὅπως εἰς τὸ μέλλον ἀποκλείωνται οἱ Βουλευταὶ τοῦ δικαιώματος νὰ ὦσι μέλη τοῦ συμβουλίου τῆς ἑταιρίας τῆς Ἑνιαίας διαχειρίσεως τῆς σταφίδος, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν. Ἂν ὅμως πράγματι ἡ Βουλὴ συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ καταδείξῃ ἐμπράκτως ὅτι ὡς σῶμα ὑγιαίνει καὶ ὅτι τὰ κρούσματα τῆς ἰδιοτελείας καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος, εἶνε ἐξαιρέσεις, ὑπέχει τὴν ὑποχρέωσιν, οὐ μόνον νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν πρότασιν ταύτην καὶ νὰ θεωρήσῃ ὡς ζήτημα θίγον αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τῆς Βουλῆς ὡς σώματος καθαρῶς νομοθετικοῦ καὶ ξένου ἐντελῶς πρὸς τὴν διοίκησιν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ ταύτην ἐφ' ἁπασῶν τῶν ἀναλόγων περιπτώσεων. Ἡ πρώτη δὲ τῶν περιπτώσεων τούτων εἶνε ἡ ἰδιότης τοῦ δικηγόρου. Βουλευτὴς ἐξ ἑνὸς καὶ δικηγόρος ἐξ ἄλλου κατ' ἐπάγγελμα, καὶ δὴ στενῶς βιοποριστικόν, εἶνε ἰδιότητες δύο, αἵτινες τόσον συγκρούονται πρὸς ἀλλήλας, ὥστε οὐ μόνον ἀλλήλας ἐκμηδενίζουν, ἀλλὰ συγχρόνως εἰς τὰ καίρια πλήττουν αὐτὴν ταύτην τὴν ἔννοιαν τῆς ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης ἰσότητος. Ὑπάρχει παροιμία Γερμανική, καθ' ἣν ἡ μεγίστη τῶν ἀδικιῶν εἶνε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. Βουλευτὴς ἄρα ἀγωνιζόμενος ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων μας, ὑπὸ τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς ὁ Ἕλλην δικαστὴς διατελεῖ ἀπέναντι τοῦ Ἕλληνος βουλευτοῦ, πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τελοῦντος δικαίου τοῦ πελάτου του καὶ ἐπιτυγχάνων, ἔστω καὶ κατὰ νόμον, τὸ δίκαιον τοῦτο, εἰς τὸ βλέμμα τῶν τρίτων παρίσταται ὡς ἐπιτελῶν τὴν μεγίστην τῶν ἀδικιῶν.

Πρόωρος ἐπικήδειος

Λοιπὸν μεταφέρεται καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ Κακουργιοδικείου εἰς τὸ νέον Πρωτοδικεῖον καὶ ἡ Νέμεσις ἀνασύρεται ἀπὸ τὴν στενωπὸν τῆς Πλάκας καὶ τὸ ἠρειπωμένον πανδοχεῖον, ὅπου ἐκρύπτετο ἐξ εὐλόγου ἴσως αἰδοῦς, καὶ ἐνθρονίζεται εἰς περίοπτον καὶ πληροῦν πάντας τοὺς ὅρους τῆς δημοσιότητος ἴδρυμα. Τὸ ἔργον αὐτῆς δὲν δύναται πλέον νὰ θεωρηθῇ σκότιον καὶ οἱ σεμνοὶ λειτουργοί της δὲν θ' ἀναγκάζωνται νὰ κύπτωσι τὴν κεφαλὴν . . . . ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὴν χθαμαλὴν θύραν τοῦ παλαιοῦ ἐνδιαιτήματος.

Ἴσως πρέπει νὰ ἐλπίσωμεν εἰς πάντα ταῦτα, ἐν τούτοις δὲν θὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος διὰ τὴν δικαστικὴν τοὐλάχιστον ἱστορίαν τῆς χώρας μας ἡ ἐξάλειψις ἑνὸς μνημείου βρωμαλέου μὲν καὶ ἀπαισίου, ἀλλὰ χαρακτηριστικοῦ τῆς περιφρονήσεως μεθ' ἧς ἡ ἐπίσημος πολιτεία ἐφέρετο πρὸς τὴν Δικαιοσύνην. Καὶ οἱ ρωμαντικώτεροι τῶν δικαστικῶν, οἱ περισσότερον παντὸς ἄλλου συνδεόμενοι πρὸς τὰς ἀναμνήσεις των καὶ τὰς παλαιὰς ἕξεις, θὰ ἀναμιμνήσκωνται οὐχὶ ἄνευ αἰσθήματός τινος νοσταλγίας τῆς σεσαθρωμένης αἰθούσης, ἐν ᾗ οὐχὶ σπανίως ἐδέχοντο, ἐπικαίρως πάντοτε, ὡς ψυχρολουσίαν τῶν ἐμπνευσμένων ἀγορεύσεων, τὰ διὰ τῆς στέγης ἀκωλύτως διαρρέοντα ὄμβρια ὕδατα.

Ἐσώθη ἡ Δικαιοσύνη

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἐκτάκτως εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀνακοινώσωμεν εἰς τὸ Πανελλήνιον ὅτι τὸ μέγα ζήτημα ὅπερ συνεκράτει ἐξ ἀνησυχίας τὴν ἀναπνοὴν ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ μακαρίου τούτου τόπου ἐλύθη ἐπὶ τέλους. Πρόσφατος γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ συμβουλίου ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος εἶνε ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ τοῦ. . . δημοτικοῦ συμβούλου! Τοιουτοτρόπως σώζεται καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ διοίκησις καὶ ἡ αὐτοδιοίκησις τῶν Δήμων, λύεται δὲ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο μέγα ζήτημα χάρις εἰς τὴν ἄγρυπνον ἐποπτείαν τῶν τεταγμένων νὰ παρακολουθοῦν μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων τὰς ἀνάγκας ἰδίως τῆς Δικαιοσύνης. Ἀπὸ τοῦδε ἄρα δυνάμεθα ἥσυχοι νὰ κοιμώμεθα.

Ἡ μὴ ἀναφλεγομένη

Ἓν εἶδος βάτου μὴ ἀναφλεγομένης κατήντησε τὸ ζήτημα τῆς εἰς Πρωτοδικεῖον μετασκευῆς τοῦ κτιρίου τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου. Ἐκθέσεις συντάσσονται, σχέδια ἐκπονοῦνται, ἄλλα μεταρρυθμίζονται, ἔγγραφα διαμείβονται, αἱ ἀρχαὶ συγκρούονται πρὸς ἀλλήλας, ἀρχιτέκτονες καὶ μηχανικοὶ καὶ ἐπόπται παύονται καὶ διορίζονται, ἐνῷ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς ὁδοῦ Σταδίου Βκυαρικὸν ἐρείπιον, σατανικώτατα ἐκμεταλλευόμενον τὸ ἀπόφθεγμα «διαίρει καὶ βασίλευε», ἀκλόνητον παραμένει πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του.

Μία ἀκόμη δικηγορικὴ συνέλευσις καὶ μερικοὶ πύρινοι λόγοι ἴσως ὑποσκάψουν τὰ θεμέλιά του.

Νέος ὑφηγητὴς

Ἓν ἔργον, προσφάτως ἰδὸν τὸ φῶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ τῆς condictio incerti», ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα πολὺ ἀραιὰ χαιρετίζει ἡ πτωχή μας νομικὴ φιλογογία, ἀπένειμεν εἰς τὸν συγγραφέα του κ. **Κ. Τριανταφυλλόπουλον,** τὸν τίτλον τοῦ ὑφηγητοῦ τοῦ Ρωμ. δικαίου. Ἂν ὁ τίτλος οὗτος ἐξακολουθῇ νὰ ἔχῃ τὴν σημασίαν διακρίσεως ἐπιστημονικῆς, ἀδιστάκτως λέγομεν ὅτι τοιαύτης διακρίσεως ἦτο ἄξιος ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων, δικηγόρος δὲ ἐν Ἀθήναις κ. Κ. Τριανταφυλλόπουλος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΕ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΠΤΩΧΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα.

Παρακολουθῶν τὸν ἁγνὸν ἀγῶνα ὃν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος μας διεξάγετε ἐπὶ παντὸς ζητήματος θίγοντος τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου, πλειστάκις ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσω ὅτι μεγίστην ἀποδίδετε — λίαν δὲ εὐλόγως — σημασίαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχέως δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων, φθάνοντες μέχρι τῆς ἰδεώδους εὐχῆς ὅπως ἐπὶ τῶν ἁπλουστέρων ὑποθέσεων δημοσιεύωνται αὗται ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ ἅμα τῷ πέρατι τῆς συζητήσεως.

Καὶ ταῦτα μὲν ὑποδεικνύετε ὑμεῖς ἑκάστοτε ὡς εὐχήν, εἰς ἐμὲ ὅμως θὰ ἐπιτρέψητε ὅπως ὑποδείξω περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ εὐχὴ αὕτη εἶνε ἀνάγκη ἐπιβαλλομένη ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

Ἡ περίπτωσις αὕτη ἀποβλέπει τὰς ἀποφάσεις δι' ὧν κηρύσσονται αἱ πτωχεύσεις, αἵτινες, ὡς γνωρίζετε, δημοσιεύονται κατὰ κανόνα μετὰ ὀκτὼ ὅλας ἡμέρας ἀπὸ τῆς συζητήσεως. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐρωτᾶται: Ὁ Ἀθηναῖος ἢ ὁ τοῦ Πειραιῶς ἔμπορος, καθ' οὗ ὑποβάλλεται αἴτησις πτωχεύσεως καὶ ὁ ὁποῖος ἐνενήκοντα τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν θὰ κηρυχθῇ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, εἶνε Ἄγγλος κατὰ τὰς περὶ ἐμπορικῆς τιμῆς παραδόσεις, ὥστε, ἐνῷ ἔχει ὀκταήμερον ὁλόκληρον στάδιον ἐνεργείας, νὰ μὴ συλλήσῃ τὸ ἐμπορικόν του κατάστημα καὶ νὰ μὴ περισυλλέξῃ τὸ πρῶτον ὁλικὸν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ συνεχίσῃ μετὰ τὸν συμβιβασμόν του τὸ αὐτὸ ἐμπόριον; Ἡ πραγματικότης τοὐλάχιστον μὲ ἔχει πείσει περὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναμφίβολον δὲ ὅτι καὶ ὑμεῖς γνωρίζετε ὅτι κατὰ τὴν μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως ἀπογραφὴν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν πτωχευόντων, παρουσιάζουν ταῦτα τὸ θέαμα κυριολεκτικῶς διαλελυμένης Μονῆς, δὲν εἶναι δὲ σπάνιαι αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς οἱ σύνδικοι ἀπογράφουν μόνον τοὺς σκελετούς! Ὑπερβολὴν κάλλιον παντὸς ἄλλου ὑμεῖς γνωρίζετε ὅτι δὲν λέγω.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι αὐστηρόταται ἀπειλοῦνται αἱ ποιναὶ κατὰ τῶν τοιούτων ἐμπόρων, εἶνε ὅμως ἐξ ἄλλου ἀναμφισβήτητον ὅτι σπανιώτατα ἐνεργοῦνται καταδιώξεις διὰ τοιούτου εἴδους περὶ τὴν πτώχευσιν περιστρεφόμενα ἀδικήματα καὶ ἔτι σπανιώτερον ἐπέρχεται καταδίκη.

Ἀνάγκη ἄρα ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ ἀποτρέψωμεν, ἔστω καὶ ἐν μέρει τὸ ἀτόπημα. Τὸ ἀποτρέπομεν δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐὰν δὲν παράσχωμεν εἰς τὸν κακόπιστον ἔμπορον τὸν χρόνον ὃν τῷ παρέχομεν, ἤτοι δημοσιεύοντες αὐθωρεί, ἢ τὸ πολὺ τὴν ἐπιοῦσαν τῆς συζητήσεως τὴν περὶ πτωχεύσεως ἀπόφασιν. Ἡ ἀξίωσίς μου δὲν νομίζω ὅτι εἶνε ὑπερβολική, οὐδὲ τὸ κατόρθωμα ἐκ μέρους τῶν κ.κ. δικαστῶν ὑπεράνθρωπον. Εἶνε τόσον ὁμαλαὶ αἱ περὶ περὶ πτωχεύσεως ὑποθέσεις, ὥστε κοινὸν βλέμμα, ριπτόμενον ἐπὶ τῶν προσαγομένων ληξιπροθέσμων συναλλαγματικῶν, ἢ συνήθης ἀκοὴ πρὸς ἀντίληψιν τῶν κραυγῶν τῶν παρεμβαινόντων, ὑπεραρκοῦσι νὰ πείσουν τὸν κατὰ τεκμήριον τοὐλάχιστον ἠσκημένον δικαστὴν ἂν πρέπει νὰ ἀπαγγείλῃ τὴν κήρυξιν.

Ἂν ὅσα σᾶς γράφω τὰ κρίνετε καὶ πρακτικὰ τὰ καθιστᾶτε δημοσιώτερα.

Μεθ' ὑπολήψεως

Ὁ συνάδελφός σας

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τῆς «Δικαιοσύνης» ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες μελέτην τοῦ κ. Χαραλ. Βοζίκη δικηγόρου καὶ βουλευτοῦ ἐκ Κυνουρίας, ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ζητήματος τῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐπισκόπων ἐπὶ τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ τῶν ἐνοριακῶν ναῶν, διάφορον πρὸς τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Τσιβανοπούλου.

ΠΕΤΡΟΥ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
Εἰρηνοδίκου ἐν Πάτραις

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογήν του.

Τόμοι ἐκ Σελ. 128 Δραχ. 3

πάλι τρεῖς φορὲς «Γουουουουού»! ἔτριξε πάλι ἡ θύρα ἀνοίγοντας καὶ μπαίνει μέσα τὸ καμηλοφόρτι μὲ τὸ θυμίαμα.

Ἄλλος ἄγγελος πάλι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀκολούθησε τὸ θυμίαμα γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ κελλὶ τοῦ Ἅη-Νικόλα.

Ἔκλεισε πάλι τὴν θύρα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, καὶ γύρισε πάλι στὸ Γραφεῖό του γιὰ νὰ ἐξακολοθήσῃ τὴν κουβέντα του μὲ τὸν Ἅη-Κασσιανό.

— Καὶ πῶς τὰ πορεύεις, Ἅγιε-Κασσιανέ μου, ἐδῶ στὸν Παράδεισο;

— Καλά, δι' εὐχῶν σας... Ἀπολογήθηκε ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Οἱ εὐχὲς εἶνε τοῦ Θεοῦ! Ἀπολογήθηκε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, κι' ὡς νἀρχίσῃ νὰ εἰπῇ μιὰ κουβέντα «τσιάκ-τσιάκ» πάλι ἡ θύρα.

Παίρνει πάλι τὰ κλειδιὰ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ἔξω.

— Ποιός εἶνε; Φωνάζει πάλι.

— Εἴμαστε χίλια ἀσκιὰ λάδι, καὶ στέλλομέστε ἀπὸ τὸν Κόσμο στὸν Παράδεισο... Ἀπολογήθηκαν ἀπ' ἔξω μονομιᾶς χίλια στόματα, κι' ἀχολόγησε ὅλος ὁ Παράδεισος.

— Σέ ποιὸν στέλλεστε;

— Στὸν Ἅη-Νικόλα...

Βάνει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πάλι τὴν κλεῖδα στὴν κλειδωνότρυπα καὶ τὴ στρέφει πάλι τρεῖς φορὲς «Γουουουουού!» Ἔτριξε πάλι ἡ θύρα ἀνοίγοντας, καὶ μπαίνουν μέσα τὰ χίλια ἀσκιὰ λάδι.

Ἄλλος ἄγγελος πάλι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀκολούθησε τὸ λάδι νὰ τοῦ δείξῃ τὸ κελλὶ τοῦ Ἅη-Νικόλα.

Ἔκλεισε πάλι τὴ θύρα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ γύρισε πάλι στὸ Γραφεῖό του γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα μὲ τὸν Ἅγιο Κασσιανό, ἀλλὰ πάλι ἐκεῖ ποῦ ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ εἰπῇ τὸν λόγο: «τσιὰκ-τσιάκ!» χτυπάει πάλι ἡ θύρα.

Παίρνει πάλι τὰ κλειδιὰ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ἔξω.

— Ποιὸς εἶναι; Φωνάζει πάλι....,

— Εἴμαι, ἀπολογήθηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω μιὰ ἐκκλησιά, καὶ στέλλομαι ἀπὸ τὸν Κόσμο στὸν Παράδεισο.

— Καὶ σὲ ποιὸν στέλλεσαι; Ρώτησε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

— Στὸν Ἅη-Νικόλα, ἀποκρίθηκε ἡ Ἐκκλησιά.

Βάνει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὴν κλεῖδα πάλι στὴν κλειδωνότρυπα καὶ τὴ στρέφει πάλι τρεῖς φορὲς «Γουουουού!» Ἔτριξε πάλι ἡ θύρα ἀνοίγοντας καὶ μπαίνει μέσα μιὰ ὑπερύψηλη ἐκκλησιά, ἔχοντας στὴν κάθε γωνιά της κι' ἕνα πανώριο θεώρατο καμπαναριό.

Ἕνας ἄγγελος πάλι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἀκολούθησε τὴν Ἐκκλησιὰ μὲ τὰ καμπαναριὰ γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὸ κελλὶ τοῦ Ἅη-Νικόλα.

Ἔκλεισε πάλι τὴ θύρα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ γύρισε πάλι στὸ Γραφεῖο του γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα του μὲ τὸν Ἅγιο-Κασσιανό, ἀλλὰ πάλι ἐκεῖ ποῦ ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ πῇ τὸν λόγο «τσιὰκ-τσιάκ», πάλι ἡ θύρα.

Παίρει πάλι τὰ κλειδιὰ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ βγαίνει ἔξω.

— Ποιὸς εἶναι; Φωνάζει πάλι....

— Εἴμεστε, ἀπολογήθηκαν χιλιάδες φωνές, δέκα χιλιάδες λειτουργιὲς καὶ στέλλομέστε ἀπὸ τὸν Κόσμο στὸν Παράδεισο...

— Καὶ σὲ ποιὸν στέλλεστε;

— Στὸν Ἅη-Νικόλα!

Βάνει πάλι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὴν κλεῖδα στὴν κλειδωνότρυπα καὶ τὴ στρέφει τρεῖς φορὲς «Γουουουού!» Ἔτριξε πάλι ἡ θύρα ἀνοίγοντας καὶ μπαίνουν μέσα οἱ δέκα χιλιάδες λειτουργιές.

Ἄλλος ἄγγελος τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἀκολούθησε τὲς λειτουργιὲς γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ κελλὶ τοῦ Ἅη-Νικόλα.

⁂

Ἐκεῖ ποῦ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γύριζε τὴ θύρα γιὰ νὰ τὴν κλείσῃ, ἀκούει μιὰ φωνή:

— Μπάρμπα! μπάρμπα! μὴν κλειῇς τὴ θύρα, γιατὶ ἔρχομαι γιὰ τὸν Παράδεισο.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, γυρίζει καὶ βλέπει ἕναν κύριο.

— Τὸ εἰσιτήριό σου! Τοῦ εἶπε

Κι' αὐτὸς ἔβγαλε τὸ εἰσιτήριο του καὶ τὸ ἔδωκε τοῦ Ἀποστόλου.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ξέταζε ἀπέδω κι' ἀπέκει, σὰ νὰ μὴ τοῦ φαίνονταν γνήσιο. Ἔβαλε καὶ τὰ γυαλιά του γιὰ νὰ τὸ

ΔΙΑΤΙ ΣΠΟΥΔΑΖΟΜΕΝ ΤΟ ΡΩΜΑΪΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ;

(Μελέτη τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Λειψίᾳ Πανεπιστημίου Ροδόλφου **Sohm.**)

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ τεύχους τῆς 1 Ἰανουαρίου 1908 τῆς ἐν Βερολίνῳ «Ἐφημερίδος τῶν Νομικῶν» ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. Πέτρου Θηβαίου.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 83 φύλλου)

Ὡς ἐξετέθη, διὰ τῆς μελέτης τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου λεπτύνεται ὁ νοῦς καὶ διαμορφοῦται τὸ νομικὸν πνεῦμα. Ἀνεξαρτήτως ὅμως πρὸς τοῦτο ἡ σπουδὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἐξ ἄλλων πρακτικωτέρων λόγων.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ κατ' ἰδίαν Γερμανικὰ δίκαια, τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον ἀποτελεῖ μίαν τῶν πηγῶν τοῦ σήμερον ἰσχύοντος ἀστυκοῦ ἐν Γερμανίᾳ δικαίου, ἐξ οὗ ἕπεται ὅτι ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ κατανόησις ἱστορικῶς τοῦ ἐν ἰσχύϊ δικαίου, οὕτως ὥστε ὁ θέλων νὰ μορφωθῇ τελείως ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ σήμερον ἰσχύοντος ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὀφείλει πρὸ παντὸς νὰ καταστῇ τέλειος γνώστης τοῦ Ρωμαϊκοῦ τὸ πρῶταν μετὰ τοῦτο δὲ τοῦ Γερμανικοῦ δικαίου. Μόνη ἡ γνῶσις καὶ ἡ μελέτη τοῦ νέου Ἀστυκοῦ Κώδηκος τῆς Γερμανίας εἰς οὐδὲν συντελεῖ.

Ὁ σύνδεσμος εἰς ὃν τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον, ἰδιαίτατα δὲ τὸ ἐνοχικόν, διατελεῖ μετὰ τοῦ δικαίου τῆς σήμερον εἶνε πρόδηλος καὶ ὑποπίπτει εἰς τὰ βλέμματα παντός. Ὅπως ὅμως τελειότερον κατανοήσῃ τις τὸν σύνδεσμον τοῦτον ἀνάγκη νὰ μορφωθῇ ἱστορικῶς. Ἡ ἱστορικὴ μόρφωσις εἶνε τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ ἐπιστημονικῶς παρασκευαζομένου νομικοῦ, διότι διὰ ταύτης καὶ μόνης δύναται τὸ βλέμμα νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βάθη τοῦ παρελθόντος ἐξ οὗ προέκυψε τὸ σήμερον κρατοῦν δίκαιον.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς ταῦτα, ἡ ἐπιστήμη τοῦ Γερμανικοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου εἶνε κατὰ πολὺ μεταγενεστέρα τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου τῶν Πανδεκτῶν, καθότι ἐκείνη μὲν κατέστη ἐπιστήμη αὐτοτελὴς ἀπὸ τοῦ 19ου μόλις αἰῶνος, ἐνῷ αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῶν νώτων οὐ μόνον τῶν Ρωμαίων νομικῶν ἀλλ' ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας ἁπάσης τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Γλωσσογράφων καὶ ἐντεῦθεν.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου βιβλιογραφία ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Savigny κατέστησε κυρίαρχον ἐν τῇ σπουδῇ τούτου τὴν Γερμανίαν, οὕτως ὥστε πάντα τὰ ἄλλα ἔθνη κατέστησαν μαθηταὶ ἡμῶν.

Ἀναμφίβολον ὅτι ἀπὸ χρόνου οὐχὶ μακροῦ νέα ἀνατέλλει ἐπιστήμη, ἡ ἐπιστήμη, τοῦ σημερινοῦ Γερμανικοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἐν τῷ διαρρεύσαντι ἐλαχίστῳ σχετικῶς διαστήματι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ἀστυκοῦ Γερμανικοῦ κώδηκος συνετελέσθη ἐπιστημονικὴ ἐργασία ἐκπλήσσουσα κυριολεκτικῶς, ἥτις ὑπεβλήθη ἤδη κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὴν βάσανον τῆς ἐφαρμογῆς καὶ ὁλονὲν διὰ ταύτης διαλευκαίνεται καὶ πλουτίζεται. Μὴ λησμονῶμεν ὅμως ὅτι ἐν τῇ σπουδῇ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ ἐν γένει τοῦ Γερμανικοῦ ἀστυκοῦ κώδηκος, εὑρισκόμεθα ἐν ἐκείνῃ ἀκόμη τῇ περιόδῳ τῆς ἐξελίξεως ἐν ᾗ εὑρίσκετο ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Γλωσσογράφων. Ἐκεῖνο ὅπερ κυρίως μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ ἀπορροφᾷ ὅλην ἡμῶν τὴν προσοχὴν εἶνε τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ νόμου καὶ ἡ κατανόησις τῶν κατ' ἰδίαν διατάξεων καὶ ἄρθρων, ἀκόμη δὲ δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν εὐρὺ ἐπὶ τοῦ συνόλου νὰ ρίψωμεν βλέμμα.

Παρασυρόμεθα ἀκόμη ὑπὸ τῶν κυμάτων ἅτινα πρὸ τῆς προσπαθείας πρὸς κατανόησιν τῶν κατ' ἰδίαν ἄρθρων ἀνακύπτουν, ἀνίκανοι μετὰ θάρρους νὰ πλεύσωμεν τὸν ὠκεανόν. Ἀναλλοίωτον ἄρα παραμένει πάντοτε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐκεῖνος ὁ Γερμανὸς νομικὸς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἐμορφώθη ἐπιστημονικῶς, ὅστις ἐγένετο κάτοχος τῆς ἐπιστήμης τῶν Πανδεκτῶν.

Ἡ Γερμανικὴ ἐπὶ τοῦ νέου Ἀστυκοῦ Κώδηκος ἐπιστήμη οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐπιστήμης τῶν Πανδεκτῶν, παρ' ὅλας δὲ τὰς ἀλλοιώσεις τοῦ περιεχομένου τοῦ θετικοῦ δικαίου, αἱ θεμελιώδεις ἔννοιαι τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου παραμένουσιν αἱ αὐταί. Διαρκῶς νέαι, εἰσὶν ἐγκαθιδρυμέναι ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου, μὴ ἐπηρεαζόμεναι ὑπὸ τῶν μεταβολῶν ἃς ἑκάστοτε ὑφίστανται οἱ νόμοι. Ὅπως προσεγγίσωμεν ταύτας καὶ κατανοήσωμεν τὸ κράτος αὐτῶν ἐπὶ τῆς σφαίρας τοῦ δικαίου, ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ὁδὸν ἣν ἡ ἐργασία τῶν αἰώνων διήνοιξε, ἐργαζόμενοι καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν αὐτῶν προβλημάτων ἅτινα καὶ πρὸ ἡμῶν ἀπησχόλουν τὴν ἐπιστήμην τῶν Πανδεκτῶν. Ἄνευ τῶν βάσεων τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ἐπιστήμη ἐπὶ τοῦ Γερμανικοῦ ἀστυκοῦ κώδηκος εἶνέ τι μὴ νοούμενον.

Αὕτη εἶνε ἡ γενικῶς πλέον κρατοῦσα πεποίθησις, ἐπὶ ἐλάχιστον δὲ μόνον χρονικὸν διάστημα ἐφάνη κρατήσασα ἡ γνώμη ὅτι διὰ τῆς μελέτης τοῦ Γερμανικοῦ ἀστυκοῦ κώδηκος κατεπνίγη τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον. Ἡ πρώτη ὅμως θύελλα, ἥτις ἐγένετο αἰσθητὴ εὐθὺς ὡς ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ὁ Γερμανικὸς ἀστυκὸς Κώδηξ, ἀντιπαρῆλθε. Ἤδη ἡ ἐπιστήμη ἐχειραφετήθη πάλιν, ἐλευθέρα δὲ ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἔρευναν τοῦ νέου νομοθετήματος πρὸς κατανόησιν οὐχὶ τοῦ στενοῦ τούτου γράμματος ἀλλὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ τῆς συνοχῆς του μετὰ τοῦ πνεύματος τῶν αἰώνων.

Ἀπόλυτος ἄρα ὑπάρχει ἀνάγκη ὁ πνευματικὸς ἡμῶν βίος νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὴν ἑνότητα αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀρχαίου. Μόνον διὰ τοῦ συνδέσμου τούτου παριστάμεθα συμπληροῦντες τὸ ἔργον ὅπερ ἐξεπόνησε μέχρι τοῦδε καὶ παρέδωσεν εἰς ἡμᾶς ἡ ἀνθρωπότης. Σπουδάζομεν ἄρα τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς ἐπιστημονικῆς ἡμῶν μορφώσεως, ἐκεῖνο δὲ οὕτινος πρὸ παντὸς ἔχομεν ἀνάγκην, εἶνε ἡ διάπλασις τάξεως ἐπιστημονικῶς μορφωμένων νομικῶν. Τῆς τάξεως δὲ ταύτης ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη πρὸς διάκρισιν τῆς νομικῆς ἐπιστήμης ὡς ὡραίας τέχνης ἀπὸ τῆς νομικῆς ἐπιστήμης ὡς ἐπαγγέλματος βιοποριστικοῦ.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'.

Ἀριθ. 244.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Π. Γαλανοπούλου, προεδρεύοντος, κωλυομένου τοῦ Προέδρου, Εἰσηγητοῦ, Α. Γεωργοπούλου καὶ Γ. Δαρδούγια.

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῇ 23 Ἰανουαρίου 1908 παρουσίᾳ τοῦ τε εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Ι. Νικολάρα κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀμέσως ἀναπληρωτῶν του καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Φ. Βαλασσοπούλου ἵνα δικάσῃ μεταξὺ

Τοῦ ἐνάγοντος Δημητρίου Τζαβάρα κατοίκου Πειραιῶς ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς διαλυθείσης ἑταιρίας «Τζαβάρας καὶ Σαράντης» παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου Δ. Ρεδιάδου καὶ

Τοῦ ἐναγομένου Παναγιώτου Β. Θεοδωροπούλου τέως κατοίκου Πατρῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, μὴ παραστάντος.

Ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1906 πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀγωγῆς του ἀπευθυνομένης καὶ κατὰ τοῦ Στεφάνου Ζαγοραίου κατοίκου Πειραιῶς, ὡς ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς διαλυθείσης ἑταιρίας «Στεφ. Ζαγοραῖος καὶ Σια» ἠτήσατο νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγύως διὰ προσωπικῆς κρατήσεως καθ' ὃ ἔμποροι καὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ τῷ πληρώσωσιν εἰς ἐξόφλησιν τῆς ἀπὸ 25 Μαρτίου 1905 ἐν Πειραιεῖ ἐκδοθείσης ὑπὸ τῆς ἑταιρίας Στ. Ζαγοραῖος ἐκ δραχμῶν 900 Συναλλαγματικῆς πληρωτέας μετὰ μῆνας 2 ἀποδεχθείσης ὑπὸ τοῦ Π. Θεοδωροπούλου, δι' ὀπισθογραφήσεως μεταβιβασθείσης τῷ ἐνάγοντι διαμαρτυρηθείσης ἐπὶ μὴ πληρωμῇ δραχ. ἐν ὅλῳ 908, 30)00 ἐντόκως καὶ τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Προκειμένης σήμερον συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης, παρέστη μόνον ὁ τοῦ ἐνάγοντος πληρεξούσιος αἰτούμενος ἐγγράφοις προτάσεσι τὰ ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος

Ἰδὸν τὴν Δικογραφίαν

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1906 φύλλου τῆς Ἐφημερίδος «Νέας Κῆρυξ» καὶ τοῦ ταυτοχρόνου ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Ι. Καζακοπούλου ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἐπεδόθη προσηκόντως τῷ εἰσαγγελεῖ τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ τύπου διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον, ὅστις μὴ ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν ἄνω συνεδρίασιν νόμιμον δικάσιμον τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἐκφωνηθείσης ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ οἰκείου πινακίου, δικάζεται ἐρήμην καὶ δεκτὴ καθίσταται ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ μετὰ τῆς περὶ προσωποκρατήσεως αἰτήσεως ἐμπόρου ὄντος, δι' ἔλλειψιν ἀντιρρήσεως ἢ ἐνστάσεώς τινος ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέας.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον ἵνα διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, καθ' ὃ ἔμπορος, πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχμὰς ἐννεακοσίας ὀκτὼ καὶ 30)00 ἐντόκως πρὸς 9 0)0 ἐτησίως ἀπὸ τῆς 27 Ἰουνίου 1905 μέχρις ἐξοφλήσεως.

Κηρύσσει τὴν παροῦσαν προσωρινῶς ἐκτελεστὴν καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ τοῦ ἐνάγοντος ἔξοδα ἐκ δραχμῶν εἴκοσι πέντε καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἰανουαρίου 1908.

Ὁ Προεδρεύων
Π. Γαλανόπουλος
Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Φ. Βαλασσόπουλος

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεὶς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι

Πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἡ παροῦσα ὑπογράφεται νομίμως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1908.

Οἱ Δικασταὶ
Τ. Πετρουτσόπουλος
Π. Γαλανόπουλος
Α. Γκιόκας
Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ι. Πανταζῆς

Ὅτι α'. ἀπόγραφον ἐκτελεστόν.

Ἐν Ἀθήναις αὐθημερὸν
Ὁ Ὑπογραμματεὺς
(ΤΣ) **Ι. Πανταζῆς**

Ἀκριβὲς ἐξ ἀπογράφου ἀντίγραφον

Ἀθῆναι αὐθημερὸν
Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ι. Πανταζῆς

Παραγγέλλεται ἁρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ νὰ ἐπιδώσῃ νομίμως πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον Παναγιώτην Β. Θεοδωρόπουλον τέως κάτοικον Πατρῶν, πρὸς γνῶσιν καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἐπιτασσόμενον ἅμα ἵνα ἐμπροθέσμως μοὶ πληρώσῃ διὰ κεφάλαιον δραχ. 908, 30)00 διὰ τόκους αὐτῶν δραχ. 218, δι' ἐπιδικασθέντα ἔξοδα δραχ. 25, διὰ τέλη δραχ. 11, δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον καὶ ἐπιταγὴν καὶ παραγγελίαν, ἐπίδοσιν καὶ δημοσίευσιν δραχμὰς 22, ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχ. χιλίας ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τέσσαρας καὶ 30)00 (1184, 30) καὶ ταύτας ἐντόκως μεχρὶς ἐξοφλήσεως ἄλλως ἐνεργηθήσονται τὰ τοῦ νόμου.

Ἀθῆναι 6 Φεβρουαρίου 1908.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος
Δευκαλίων Ρεδιάδης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἔκδοσις ἕκτη ὑπὸ **Μιχ. Γ. Λιβαδᾶ.**

Συνεπληρώθη τὸ ὅλον ἔργον ἐκ τριῶν τόμων.

Τιμᾶται δραχμῶν 45

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Ἐξεθδόη τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ δευτέρου τόμου.

ἐξετάσῃ καλύτερα. Ὥμοιαζε σὰν εἰσιτήριο καὶ δὲν ὥμοιαζε.

— Τί τὸ κυττάζῃς ἔτσι, μπάρμπα; Μπᾶς καὶ δὲ σ' ἀρέσει; Τοῦ εἶπε ὁ κύριος.

— Ποῦθε εἶσαι, παιδί μου; Τὸν ρώτησε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μὲ ἀγαθότητα.

—Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα! Πολίτης Ἕλληνας!

Ἀπάνω σ' αὐτὸν τὸν διάλογο, τοὺς ἐπλησίασε κι' ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Ποιὸς εἶνε τοῦ λόγου του, γεροπαππούλη; Ρώτησε ὁ Ἕλληνας τὸν Ἀπόστολο Πέτρο.

— Εἶνε, παιδί μου, (τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἀπόστολος) ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Τί Ἅγιος εἶνε αὐτός; (εἶπε μέσα του ὁ Ἕλληνας). Δὲν τὸν ἔχω ἀκούσει ποτέ...

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δείχνει τὸ εἰσιτήριο στὸν Ἅγιο Κασσιανὸ καὶ τοῦ λέγει ἰδιαιτέρως:

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ εἰσιτήριο, φίλε μου; Τὸ νομίζεις γιὰ γνήσιο;

— Σὰ γνήσιο φαίνεται... Τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, σὰ νὰ μὴν πείθονταν, ἔκανε καὶ μι' ἄλλη ἐρώτηση στὸν Ἕλληνα.

— Καὶ τί δουλειὰ ἔκανες στὸν τόπο σου;

— Τὸ δικηγόρο.

— Τὶ θὰ εἰπῇ δικηγόρος; Πρώτη φορὰ μοῦ παρουσιάζεται ἄνθρωπος μὲ τέτοιο ἐπάγγελμα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄνοιξε ἕνα μεγάλο δεφτέρι, γύρισε χιλιάδες φύλλα, ἀλλὰ δὲν ηὗρε κανένα δικηγόρο νὰ εἶχε μπῇ στὸν Παράδεισο.

Ὁ Δικηγόρος ἀκούοντας, ὅτι πρώτη φορὰ παρουσιάζονταν στὴ θύρα τοῦ Παραδείσου δικηγόρος, εἶπε μέσα του:

— Χαρὰ σ' ἐμένα! Ἐδῶ θὰ κάνω τὴν τύχη μου.

Ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀπόστολο Πέτρο τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δικηγόρος, παππούλη μου, λέγεται ἐκεῖνος, ποῦ παρουσιάζεται στὰ δικαστήρια καὶ ὑπερασπίζεται τοὺς κατηγορουμένους...

— Σπουδαῖο ἐπάγγελμα νὰ ὑπερασπίζεται κανεὶς τοὺς κακούργους! Καὶ πῶς τότε ἦρθες ἐδῶ;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ξανακύτταξε τὸ εἰσιτήριο.

— Ὄχι, παππούλη μου, τοὺς πραγματικοὺς κακούργους, ἀλλ' ἐκείνους, ποῦ κατηγοροῦνται ἄδικα.

— Ἄ! ἔτσι; Χαίρω πολύ... Κόπιασε μέσα.

— Δὲ θὰ μ' ὁδηγήσῃ κανένας;

— Εἶν' εὔκολος ὁ δρόμος.

Κι' ὁ Δικηγόρος ἔκανε νὰ τραβήσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Παραδείσου, ὅταν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὸν ἐρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές, Χριστιανέ μου... (Ὁ Δικηγόρος γύρισε ν' ἀκούσῃ τὴν ἐρώτηση·) εἶδες στὸ δρόμο νἄρχωνται τίποτε πράγματα γιὰ ἐδῶ;

— Ἄφησα πίσω μου ἕναν κόσμο ἐκκλησιές, καμπαναριά, πολυελαίους, λαμπάδες, λάδια, λειτουργιές...

Ἀκούοντας αὐτὰ ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς πιάνει τὸ χέρι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ τοῦ λέγει:

— Σὲ προσκυνῶ καὶ καλὴν ἐντάμωση...

— Τὸν Θεό! (Ἀποκρίθηκε ὁ Ἀπόστολος). Ἀλλὰ γιατὶ βιάζεσαι;

— Τί νὰ κάνω; Λείπω ἀπὸ τὸ κελλί μου ἀπὸ τὸ πρωΐ, καὶ μπορεῖ νἄχῃ ἔρθῃ κανεὶς νὰ μὲ γυρεύῃ.

— Ὥρα σου καλή, ἄγιε μου κι' ὅποτε θέλεις ἔλα νὰ τὰ ποῦμε...

Ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς πῆρε δρόμο μαζὺ μὲ τὸν Δικηγόρο.

Ὁ Δικηγόρος ἄνοιξε πρῶτος τὴν ὁμιλία.

— Δὲν μοῦ λές, πάτερ,... μὲ παίρνεις στὸ σπῆτι σου, ὡς που νὰ βρῶ δικό μου κατοικειό;

— Εὐχαρίστως, εὐλογημένε, (τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἅγιος). Ἔλα μαζύ μου.

Ἔτσι λοιπὸν περιπατῶντας μαζὺ ἀπὸ κῆπο σὲ κῆπο, κι' ἀπὸ περιβόλι σὲ περιβόλι, ἔφτασαν στὸ κελλὶ τοῦ ἅγιου.

Ὁ Δικηγόρος ἔβγαλε τὴν πέννα του καὶ τὸ καλαμάρι του καὶ τὰ ἔβαλε πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, καθὼς κι' ἕνα δέμα ἄσπρο χαρτί.

— Τ' εἶν' αὐτά; Τὸν ἐρώτησε ὁ Ἅγιος Κασσιανός.

— Ἐργαλεῖα τῆς τέχνης μου... Ἀποκρίθηκε ὁ Δικηγόρος.

(Ἀκολουθεῖ)